

Motion till riksdagen 2009/10:So214

av **Chatrine Pålsson Ahlgren (kd)**

Organdonation

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anføres i motionen om behovet av att belysa tillämpningen av lagstiftning och etiska och praktiska frågeställningar kring organdonation, i syfte att öka antalet organdonationer.

Motivering

På Socialstyrelsen finns ett donationsregister som sköts i samarbete med Nationella rådet för organ- och vävnadsdonation, Donationsrådet. Detta råd har till uppgift att främja donation av organ och vävnader i vårt land. Målet är att öka donationsfrekvensen, och det gör man främst genom att stödja personal inom hälso- och sjukvården. Ett nationellt informationsarbete bedrivs också inom projektet Livsviktigt tillsammans med sjukvården, Apoteket och patientorganisationer. Syftet är att förmå människor i Sverige att göra sin vilja i donationsfrågan känd och därigenom bidra till att öka antalet transplantationer från avlidna donatorer. Trots dessa insatser omfattar donationsregistret alldeles för få personer.

Det finns tyvärr ett stort antal personer som väntar på donation. Denna väntan innebär ofta att man blir så dålig att andra delar av kroppen påverkas eller att man till och med hinner avlida medan man står på väntelistan. Det är således angeläget att antalet donatorer ökar så att fler liv kan räddas och fler få ett friskare liv.

Lagen om transplantation bygger på att varje människa har rätt att själv bestämma om man vill donera eller inte. Har man inte tagit ställning förväntas man vara positiv till donation (förmodat samtycke), men om den avlidnes vilja är okänd är det de närstående som får tolka den avlidnes vilja.

Det finns en rad etiska och praktiska frågeställningar kring organdonation som behöver belysas. Mot bakgrund av organbristen och det faktum att män-

Fel! Okänt namn på

niskor dör i väntan på organ är det önskvärt att sjukvårdspersonalen, i de fall den avlidnes inställning inte är känd, inte förhåller sig neutrala till frågeställningen utan i samtal med de anhöriga tydligt pekar på möjligheten att bidra till att rädda liv genom organdonation. Det är också önskvärt att ytterligare belysa hur lagens positiva presumtion behandlas i praktiken. Kan och bör den komma starkare till uttryck? Hur bör situationen när de anhöriga inte kan nås, samtidigt som liv skulle kunna räddas, behandlas? En utredning bör därför tillsättas för att belysa ovanstående och andra frågeställningar kring organdonation, med utgångspunkt i gällande lagstiftning.

Stockholm den 23 september 2009

Charline Pålsson Ahlgren (kd)